

Jumalan Periaatteet

Yhdistymiskirkon
opin esittely

Dr. Young Oon Kim

Dr. Young Oon Kim

"Introduction to the Divine Principle"

Julkaisija:

©Perheiden maailmanrauhanjärjestö ry

Pihlajatie 42-44 B 85

00270 Helsinki

ffwpu.info@gmail.com

www.um-fin.org

2. painos, Helsinki, 2015

Lukijalle

Yhdistymiskirkon opin esittely 'Jumalan Periaatteet' pyrkii selvittämään lyhyesti Yhdistymiskirkon opin peruskysymyksiä. Yhdistymiskirkon opetus pohjautuu kirkon perustajan Sun Myung Moonin Raamatun selitykseen, joka on esitetty 'Jumalan Periaatteet' teoksessa. Teos kuvaa ja selittää niitä henkisiä lainalaisuuksia ja periaatteita, jotka liittyvät Jumalaan, Hänen olemukseensa sekä toisaalta Jumalan ja ihmisen sekä toisaalta ihmisen ja luomakunnan välisiin suhteisiin. 'Jumalan Periaatteita' voidaan kuvata Raamatun selitysteokseksi, jonka pohjalta on kehittynyt yhdistymisteologian tarjoama uusi, kokonaisvaltainen raamatuntulkinta.

'Jumalan Periaatteet' koostuu kolmesta pääkokonaisuudesta. Nämä ovat: 'Luomakunnan periaatteet', 'Lankeemus' sekä 'Ennalleenkorjauksen historia', jossa selvitetään Messiaan lähetystehtävän merkitystä sekä sitä kaitselmuksellista prosessia, jonka päämääränä on palauttaa ihminen ja ihmiskunta ennen lankeemusta vallinneeseen Jumalan tahdon mukaiseen tilaan. Yhdistymisteologian historiantulkinta korostaa Jumalan kaitselmuksen huipentuvan Kristuksen toiseen tulemukseen.

Oheinen kirjanen pyrkii tarkastelemaan ennen kaikkea niitä Yhdistymiskirkon opetuksen kohtia, jotka poikkeavat tavanomaisesta kristillisestä tulkinnasta. Mukaan on otettu lyhyt esittely luomakunnan periaatteista, lankeemuksesta, Messiaan lähetystehtävästä, ylösnousemuksesta ja Kristuksen toisesta tulemuksesta.

Pyydämme lukijaa muistamaan, että näin luotu katsaus Yhdistymiskirkon opetuksen sisältöön ei luonnollisestikaan anna täydellistä kuvaa kirkon teologiasta eikä sen hengellisestä ohjauksesta. Siitä huolimatta toivomme, että tämä kirjanen voi valaista Yhdistymiskirkon ja yhdistymisteologian sisältöä ja luonnetta ja avata samalla mahdollisuuksia keskusteluun ja uusiin arviointeihin Yhdistymiskirkon asemasta ja tehtävästä.

Luomakunnan periaatteet

Jumala on kaikkivaltias, ikuinen ja absoluuttinen luoja. Olennaisin ja tärkein Hänen ominaisuuksistaan on kuitenkin Hänen kaiken ylittävä ja kattava rakkautensa. Näistä peruskäsitteistä huolimatta Jumalaa pidetään kristinuskossa muutoin tuntemattomana ja salattuna, ihmisymmärryksen yläpuolella ja tavoittamattomissa olevana.

Yhdistymisteologiassa korostetaan Jumalan luonteenpiirteiden ja ennen kaikkea Hänen tahtonsa ja kaitselmuksensa tuntemisen tärkeyttä. Jumalan ominaisuudet ja tahto on tunnettavissa Raamatun ilmoituksen kautta. Toisaalta Paavalin mukaan Jumala paljastaa olemuksensa myös luomakunnan välityksellä: ”Sillä hänen näkymätön olemuksensa, hänen iankaikkinen voimansa ja jumalallisuutensa, ovat, kun niitä hänen teoissansa tarkataan, maailman luomisesta asti nähtävinä, niin etteivät he voi millään itseänsä puolustaa.” (Room. 1:20)

Luomakunnan kauneus ja harmonia sekä toisaalta väistämätön tarkoituksenmukaisuus ja järjestelmällisyys paljastavat Jumalan

ominaislaadun. Hän on luonut kaiken omasta itsestään ja oman tahtonsa mukaisesti. Kaikki mitä Hän teki oli hyvää, niin myös ihminen, Jumalan kuvaksi ja lapseksi luotu.

Jumala loi ihmisen lapsekseen, osaksi luomakuntaa, mutta kuitenkin heijastamaan Jumalaa suoranaistemmin kuin mikään muu luomakunnan osa. Jokaisella olennolla on tarkoituksensa eikä se suinkaan määritä sitä itse, vaan se on kokonaisuudessaan riippuvainen luojusta eli Jumalasta.

Ihmisen luomisen tai elämän tarkoitusta pohdittaessa on siis ensiksi tiedettävä, mikä sai absoluuttisen, kaikkivaltiaan Jumalan ryhtymään luomistyöhön. Luomakunnan ja ihmisen synnyttyä Jumala ei tietysti mielessä ollut enää vapaa. Hän oli sitoutunut sydämessään ja tunteissaan luomuksensa kohtaloon.

Rakkaus on Jumalan olennaisin piirre ja rakkaus ilmenee suhteessa johonkin. Jumalakin tarvitsee rakkaudelleen kohteen ja siksi Hän loi ihmisen rakastetukseen, oman kuvansa mukaiseksi, myös kykeneväksi vastaamaan tuohon tunteeseen. Rakkauden osoittaminen ja vastarakkauden kokeminen synnyttää iloa ja juuri tuon iloa tuottavan rakkauden tähden Jumala loi ihmisen. Pelkistetysti voidaan sanoa, että ihminen luotiin rakkauden kohteeksi ja rakastamaan. Tässä on luomistyön syvin motiivi.

Jumalan lapsena oleminen merkitsee sitä, että ihmisellä on potentiaali kasvaa Jumalan, Isänsä yhteyteen, kykeneväksi ymmärtämään Jumalan tahtoa ja tarkoitusta. Tätä ilmaisee

Jumalan ihmiselle osoittama käsky olla syömättä hyvän- ja pahantiedon puun hedelmästä (I Moos. 2:17).

Jumala uskoi siihen, että ihminen voi omasta vapaasta tahdostaan olla kuuliainen Häntä kohtaan ja elää Hänen käskynsä mukaisesti. Jumalan tahdon mukaisen elämän piti olla ihmiselle luonnollista ja normaalia.

Ihmiselle oli annettu vapaus ja hänet oli luotu Jumalan kuvaksi eikä Jumala nähnyt ihmisessä mitään vikaa luotuaan hänet, vaan päinvastoin totesi hänen olevan hyvä niin kuin muunkin luomakunnan.

Elämän tarkoitus

'Jumalan Periaatteiden' mukaan Jumala ilmaisi ihmisen elämän tarkoituksen siunauksessaan: "Olkaa hedelmälliset ja lisääntykää ja täyttäkää maa ja tehkää se itsellenne alamaiseksi." (I Moos. 1:28) Tässä siunauksessa voidaan nähdä kolme eri vaihetta tai tasoa, jotka ihmisen olisi saavutettava kokeakseen elämässään täyttymyksen ja tuottaakseen siten iloa Jumalalle. 'Jumalan Periaatteissa' tätä Jumalan tahdon ilmausta kutsutaan kolmeksi siunaukseksi.

Jumalan ensimmäinen siunaus 'olkaa hedelmälliset' merkitsee persoonallisen kypsyyden ja täydellisyyden saavuttamista. Jeesuksen sanojen mukaan ihmisen tulisi olla Jumalan tavoin

täydellinen (Matt. 5:48). Tällainen ihminen jakaisi Jumalan tunteet ominaan. Hänen olisi mahdotonta tehdä väärin, vahingoittaa Jumalaa tai lähimmäisiään, sillä tehdessään niin hän tuntisi Jumalalle aiheuttamansa murheen. Hän haluaisi vain olla jatkuvassa yhteydessä Jumalaan ja Hänen rakkauteensa. Tällainen ihminen olisi todellinen Jumalan temppeli.

Jumalan toinen siunaus 'lisääntykää' tarkoittaa, että ihmisen tulee perustaa Jumalan tahdon mukainen ihanteellinen perhe. Jos ensimmäiset ihmiset olisivat täyttäneet ensimmäisen siunauksen, he olisivat tulleet Jumalan täydellisiksi kuviksi ja he olisivat aloittaneet avioliittonsa Jumalan siunaamina ihmiskunnan todellisina vanhempina luoden siten maanpäällisen taivaan valtakunnan. Heidän Jumalaan suuntautunut perhesuhteensa olisi ollut Jumalan rakkauden ilmaisemisen täydellinen perusta. Jumalan rakkaus olisi tullut ilmi kolmessa perusmuodossa: vanhempien rakkaudessa lapsiinsa; molemminpuolisessa rakkaudessa tai aviopuolisoiden välisessä rakkaudessa; ja lapsen kuuliaisuudessa tai rakkaudessa vanhempiinsa.

Jumalan kolmas siunaus merkitsee oikeutta hallita koko luomakuntaa. Jotta Jumala tuntisi iloa, ihmisen, Hänen rakkautensa kohteen olisi myös koettava iloa ja harmoniaa elämässään. Siksi Jumala loi luomakunnan tuottamaan ihmiselle iloa ja onnea. Kolmas siunaus täyttyy, kun täydellinen mies tai nainen toteuttaa Jumalan tahdon mukaisen suhteen luomakuntaan ts. kun hän välittää ja heijastaa Jumalan rakkautta suhteessa ympäristöönsä. Tuloksena olisi ihanteellinen Jumalan tahtoa heijastava yhteiskunta ja maailma.

Lankeemuksen takia ensimmäiset ihmiset eivät toteuttaneet kolmea siunausta. Tämän seurauksena ei ole täydellisiä miehiä eikä naisia, ei täydellisiä perheitä eikä Jumalan ihanteen mukaista maailmaa.

Täydellisyyden saavuttaminen

'Jumalan Periaatteiden' mukaan Jumala ei luonut ihmistä yhtäkkisesti täydelliseksi, aikuiseksi Jumalan kuvaksi, vaan hänet luotiin kasvamaan tähän päämäärään. Jos Aadam ja Eeva olisivat jo syntyessään olleet Jumalan tahdon mukaisesti täydellisiä, he eivät olisi koskaan langenneet tai tehneet vastoin Jumalan tahtoa.

Epäkypsyys ei kuitenkaan ole Jumalan tahdon vastainen tai väärä olotila. Ihmisen elämässä se merkitsee vaihetta, jolloin hänen ja Jumalan välillä ei ole suoraa tai rikkumatonta yhteyttä; epäkypsä ihminen ei voi tällöin täysin ymmärtää tai samastua Jumalan tunteisiin tai asenteisiin. Tällöin hänen on kehittyäkseen vain oltava kuuliainen Jumalan Sanaa kohtaan ja sen opastuksella hän voi saavuttaa Jumalan tahdon mukaisen aikuisuuden. Tämä aikuisuus merkitsee täyttä ja elävää yhteyttä Jumalaan.

Luomakunnan yleisten lainalaisuuksien mukaisesti ihminenkin kasvaa ja kehittyy, mutta ihmisen ja luomakunnan kehittymisen välillä on olemassa yksi tärkeä ero. Luomakunta kasvaa täydellisyyteensä luonnon lakien mukaisesti. Ihmisellä tämä pätee hänen fyysiseen kasvuunsa, mutta hänen henkinen kehittymisensä tai aikuistumisensa edellyttää hänen omaa ponnistustaan. Jotta

ihminen voisi kasvaa henkisesti hänen on täytettävä oma osuutensa vastuusta. Toisin sanoen, ihmisen on suoritettava tiettyjä valintoja ja kannettava niistä myös vastuu.

Saavutettuaan täydellisyytensä tai kypsyytensä ihminen on suorassa suhteessa Jumalaan. Silloin hän on Isässä ja Isä on hänessä. Tämä merkitsee sitä, että henkilö on Jumalan täyden rakkauden hallinnassa Jumalan lapsena. Jumala ei ole luonut esteitä tai eroja itsensä ja ihmisen välille, vaan luomisen kukoistuksen oli määrä ilmetä ihmisen ja Jumalan rikkumattomassa ykseydessä. Tällöin ihminen jakaa Jumalan kaipauksen ja sydämen eikä voisi koskaan tehdä syntiä. Tällainen henkilö jakaisi myös Jumalan luovuuden ja edustaisi Jumalaa muuhun luomakuntaan nähden.

Koska Jumala ei voi olla suorassa suhteessa mihinkään epätäydelliseen, kasvamassa oleva ihminen on Jumalan epäsuorassa hallinnassa ja laki tai periaatteet ohjaavat häntä. Jumalan ensimmäisille ihmisille antaman käskyn tarkoituksena oli ohjata heitä heidän kasvaessaan yksilölliseen kypsyyteensä. Jos he olisivat täyttäneet vastuunsa ja totelleet käskyä, he olisivat tulleet Jumalan kanssaluojiksi. Näin he olisivat olleet Jumalan todellisia lapsia.

Se, että Jumala loi ihmisen lapsekseen merkitsee myös sitä, ettei Hän voi tyytyä ajalliseen tai tilapäiseen suhteeseen. 'Jumalan Periaatteiden' mukaan ihmisen henki, joka elämän aikana voi saavuttaa täydellisen suhteen Jumalaan, elää tässä suhteessa ikuisesti, myös maanpäällisen elämän jälkeen.

Lankeemus

Luotuaan maailman ja ihmisen kaikkivaltias hyvyyden Jumala katsoi kaikkea ja totesi sen olevan sangen hyvää. Tämä jumalallinen arviointi on jyrkässä ristiriidassa maailman ja ihmiskunnan nykyisen tilanteen kanssa. Kysymys pahuudesta ja sen alkuperästä on aina vaivannut ihmiskuntaa. Jumala ei ole voinut luoda syntiä tai tahtoa erotusta itsensä ja ihmisen välille.

Jumalan ja ihmisen erosta — lankeemuksesta — kerrotaan Raamatussa ensimmäisessä Mooseksen kirjassa.

Lankeemuskertomuksen tulkinta

Raamatun kertomuksen elementteinä ovat: kaksi keskellä paratiisia kasvavaa puuta, elämän puu ja hyvän- ja pahantiedon puu; Aadam ja Eeva; hyvän- ja pahantiedon puun hedelmä sekä käärme.

Hyvän- ja pahantiedon puun hedelmän ja lankeemuksen kirjaimellinen tulkinta aiheuttaa lisää kysymyksiä ja ongelmia. Ensiksikin, miksi Jumala oli asettanut kielletyn hedelmän paratiisiin? Aadam ja Eeva olivat vielä nuoria, ainakaan heidän ei missään tapauksessa voi katsoa saavuttaneen aikuisuutta tai persoonallista kypsyyttään. Miksi Jumala asettaisi lastensa saataville houkuttelevan hedelmän, joka kuitenkin surmaisi heidät, jos he söisivät sen? Ei voida ajatella, että Jumala olisi asettanut kirjaimellisen, vaarallisen hedelmän paratiisiin vain testatakseen lapsiaan tietäen samalla saattavansa heidät kuolemanvaaraan.

Koska hyvän- ja pahantiedon puuta ei mainita useinkaan Raamatussa ja koska hedelmän merkitys on epäselvä, on parasta tarkastella ensin sen vierellä kasvavaa puuta. Elämän puu mainitaan monissa yhteyksissä niin Vanhassa kuin Uudessakin Testamentissa. Esimerkiksi ensimmäisessä Mooseksen kirjassa kerrotaan, että lankeemuksen jälkeen Aadamia estettiin saavuttamasta elämän puuta. Tämä ilmaisee siis sen, että Aadam halusi saavuttaa elämän puun. Sananlaskuissa (13:12) sanotaan: ”Pitkä odotus tekee sydämen sairaaksi, mutta täyttynyt halu on elämän puu.” Edelleen Ilmestyskirjan mukaan: ”Autuaat ne, jotka pesevät vaatteensa, että heillä olisi valta syödä elämän puusta ja he pääsisivät porteista sisälle kaupunkiin!” (Ilm. 22:14) Uudessa Testamentissa viitataan Jeesukseen usein viinipuuna ja roomalaiskirjeessä (11:17) Paavali vertaa Jeesusta öljypuuhun johon syntiset ihmiset oksastetaan.

Näitä esimerkkejä tarkastellen voidaan päätellä elämän puun viittaavan yleensä täydellistyneeseen, kypsään ja siten Jumalan ihannetta vastaavaan ihmiseen. ’Jumalan Periaatteiden’ mukaan lankeemuskertomukseen liittyvä elämän puu symbolisoi itse asiassa Aadamia. Alun perin koko luomakunta oli Eedenin puutarha ja Aadamin ja Eevan oli tarkoitus elää luomakunnan keskuksina. Joten, jos keskellä Eedeniä kasvoi rinnakkain kaksi puuta ja jos toinen niistä symbolisoi Aadamia, toisen voidaan varmasti ajatella symbolisoivan Eevaa.

Jeesus oli elämän puu. Aadam halusi tulla elämän puuksi, mutta hän lankesi ollessaan kasvamassa täydellisyyteensä.

Epäkypsyyden tilassa sekä Aadamilla että Eevalla oli mahdollisuus langeta. Jos Aadam olisi saavuttanut kypsyytensä, hän olisi ollut elämän puu. Jos Eeva olisi saavuttanut saman, hän olisi ollut hyvätiedon puu ja hän olisi synnyttänyt hyvyyden lapsia; mutta koska hän ei totellut Jumalan käskyä, hänestä tuli pahantiedon puu ja hänen jälkeläisensä perivät vanhempiensa langenneen luonteen.

Perinteellisten tulkintojen mukaan Saatana olisi käyttänyt tosiasiallista käärmettä välikappaleenaan. 'Jumalan Periaatteet' ymmärtää käärmeen yksinkertaisesti Saatanan tai langenneen Luciferin symboliksi. Ilmestyskirjassa sanotaan: ”... se vanha käärme, jota perkeleeksi ja saatanaksi kutsutaan, koko maanpiirin villitsijä, heitettiin maan päälle, ja hänen enkelinsä heitettiin hänen kanssansa.” (Ilm. 12:9)

Mikä sitten on Saatanan olemus? Ennen lankeemusta ei ollut pahuutta. Jumala oli luonut kaiken hyväksi, joten kaiken pahuuden ja Jumalan tahdon vastaisen on täytynyt syntyä lankeemuksessa.

Ennen lankeemusta Saatana oli Lucifer, arkkienkeli. Kuten Ilmestyskirja osoittaa (12:9), Luciferilla oli enkeleitä alaisuudessaan. Jostain syystä Jumalan luoma arkkienkeli kääntyi pois Jumalasta ja hänestä tuli Jumalan vastustaja, Saatana. Alun perin hänen on siis kuitenkin täytynyt olla hyvä olento. Toisin sanoen, Jumalan toteamus luomistyönsä hyvyydestä oli koskenut häntäkin.

Korinttolaiskirjeen mukaan ihmisen tulisi hallita enkeleitä:
”Ettekö tiedä, että me tulemme tuomitsemaan enkeleitä, emmekö sitten maallisia asioita?” (I Kor. 6:3) ’Jumalan Periaatteiden’ mukaan Luciferin olisi alun perin pitänyt olla Aadamin ja Eevan palvelija. Adam ja Eevahan olivat Jumalan lapsia ja Lucifer oli Hänen palvelijansa. Näin heidän suhteensa Jumalaan ja asemansa luomakunnassa olivat erilaiset.

Synnin alkuperä

Minkä synnin seurauksena Adam ja Eeva saattoivat langeta? Juudaan kirjeessä (6-7) verrataan toisaalta Sodoman ja Gomorran ja toisaalta syntisten enkelten suhdetta: ”... ja että hän ne enkelit, jotka eivät säilyttäneet valta-asemaansa, vaan jättivät oman asumuksensa, pani pimeyteen iankaikkisissa kahleissa säilytettäväksi suuren päivän tuomioon; samoin kuin Sodoma ja Gomorra ja niiden ympärillä olevat kaupungit, jotka samalla tavalla kuin nekin harjoittivat haureutta ja eksyivät luonnottomiin lihanhimoihin, ovat varoittavana esimerkkinä, kärsiessään iankaikkisen tulen rangaistusta.”

Usein sekä Johannes Kastaja että Jeesus kutsuivat langennutta ihmiskuntaa Saatanan jälkeläisiksi (Matt. 3:7, Joh. 8:44). Näiden Raamatun kohtien perusteella saadaan selville, että enkeli lankesi luonnottomaan lihanhimoon; että Adam salasi lankeemuksensa peittäen alastomuutensa ja että langenneet ihmiset ovat Saatanan jälkeläisiä. Yhteen liitettyinä ne ilmaisevat hyvän- ja pahantiedon puun hedelmän edustavan seksuaalisuuden väärinkäyttöä.

’Jumalan Periaatteiden’ tulkinnan mukaan hyvän- ja pahantiedon puun hedelmä edustaa epäkypsän Eevan rakkautta. Lucifer,

Aadam ja Eeva olivat käyttäneet seksuaalisuuttaan väärin ja tämä synnytti alkuperäisen synnin.

Vapauden tarkoitus

Miten rakkaus vääristyi lankeemukseksi? Ensiksikin on syytä tarkastella täydellisyyden merkitystä yhdistymisteologiassa. Saavuttaakseen ensimmäisen siunauksen Aadamin ja Eevan oli suunnattava mielensä ja ruumiinsa Jumalaan. Toisin sanoen, heidän oli tultava Jumalan Sanan ruumiillistumiksi, Jumalan tempeleiksi. Luotuaan tällaisen suhteen Häneen he olisivat saavuttaneet kypsyytensä miehenä ja naisena.

Tähän liittyy myös kysymys ihmisen vapaasta tahdosta, jota voidaan syyttää lankeemuksen aiheuttajaksi. Syvällisemmin ymmärrettynä ihmisen vapaa tahto ei suinkaan ollut lankeemuksen syy, vaikka se tekikin sen mahdolliseksi.

Kukaan ei voi sanoa etteikö Jumalalla olisi vapaata tahtoa, mutta silti Hän ei koskaan tee syntiä. Jos ihminen saavuttaisi täydellisen suhteen Jumalaan, hänen ruumiinsa toimisi ikään kuin Jumala itse ohjaisi sitä. Kun ihmisellä olisi tällainen suhde Jumalaan, hän olisi niin suuressa määrin Jumalan kuva, ettei koskaan syyllistyisi syntiin. Ihminen ei haluaisi tuottaa tuskaa rakastamalleen Jumalalle eikä toisille ihmisille. Synti olisi täysin vierasta hänen luonnolleen; kuitenkin hän olisi vapaa.

Jotta tällainen suhde olisi aito, sellainen että se toisi iloa Jumalalle samoin kuin ihmiselle itselleen, sen on perustuttava ainakin osittain ihmisen omaan vastuuseen. Tällaisen suhteen perustana ei

voi olla laki tai pelkkä käsky, vaan sen on pohjautettava rakkauteen ja siitä johtuen Jumala loi rakkauden luomakuntansa suurimmaksi voimaksi. Jotta ihminen voisi olla Jumalan lapsi ja täyttää Jumalan tahdon, hänen on ponnistettava oman täydellisyytensä saavuttamiseksi; hänen on oltava kuuliainen Jumalaa kohtaan.

Ennen lankeemusta Aadam ja Eeva olivat kasvamassa aikuisuuteensa. Jumala ei ollut suorassa suhteessa heihin ja siten käskyn noudattaminen oli heidän osuutensa vastuusta. Juuri tässä vaiheessa tapahtui jotain Luciferin ja Jumalan lasten suhteissa.

Lankeemuksen kulku

Enkelit ovat Jumalan palvelijoita ja sanansaattajia. Arkkienkeli oli ollut Jumalan kanssa jo luomisen varhaisista vaiheista lähtien ja alun perin Jumalan rakkaus suuntautui enkeleihin ja luomakuntaan juuri Luciferin välityksellä. Aadamin ja Eevan luomisen jälkeen tilanne kuitenkin muuttui. 'Jumalan Periaatteiden' mukaan Lucifer tunsu erheellisesti, että Jumalan häntä kohtaan tuntema rakkaus olisi tällöin vähentynyt. Vaistotessaan Jumalan rakkauden Aadamia ja Eevaa kohtaan Lucifer tunsu mustasukkaisuutta mutta myös suurta kaipausta heihin, sillä Jumalan rakkaus on luonnollisesti kaiken elämän ja onnen lähde.

Alussa tässä Luciferin tunteessa ei ollut mitään väärää; itse asiassa Jumala halusi arkkienkelin olevan läheisessä yhteydessä Aadamiin ja Eevaan ja palvelevan heitä. Tultuaan aikuisiksi nämä olisivat

vuorostaan osoittaneet rakkauttaan Luciferia kohtaan, jolloin tämän ulkopuolisuuden tai osattomuuden tunne olisi hävinnyt.

Lucifer ja Eeva joutuivat läheisempään vuorovaikutussuhteeseen. Antamisen ja saamisen suhde on kaiken olemassaolon, toiminnan ja lisääntymisen perusta. Se luo energiaa. Itse asiassa heidän suhteensa loi oman voimansa. Tässä tilanteessa Jumala halusi kuitenkin Eevan noudattavan käskyä ja vastustavan kiusausta käyttää väärin Jumalan hänelle antamaa vapautta. Jos Eeva olisi tehnyt näin, hän olisi saavuttanut täydellisyytensä ja arkkienkeli olisi säilyttänyt oman oikean asemansa. Sen sijaan heidän suhteensa kehittäessä omaa vetovoimaansa Lucifer sanoi Eevalle, ettei tämä suinkaan kuolisi toimiessaan Jumalan käskyä vastaan, vaan tulisi Jumalan kaltaiseksi. Luonnollisesti tässä oli totuuden jyvänen, sillä Jumala halusi Aadamin ja Eevan tulevan itsensä kaltaiseksi, heidäthän oli luotu Jumalan kuvaksi, mutta ei tietenkään niin, että he antautuisivat kiellettyyn rakkaussuhteeseen Luciferin kanssa. Tässä tilanteessa arkkienkeli ja Eeva menettivät uskonsa käskyyn ja lankesivat. 'Jumalan Periaatteiden' mukaan heillä oli seksuaalinen suhde.

Seksuaalinen suhde enkelin ja ihmisen välillä saattaa tuntua oudolta ajatukselta eikä enkelten olemassaololle yleensäkään ole olemassa empiiristä todistusaineistoa. Raamatussa on kuitenkin todisteita siitä, miten enkeleillä on ollut hyvin eläviä ja todellisia kohtaamisia ihmisten kanssa. Esimerkiksi ensimmäisessä Mooseksen kirjassa kerrotaan enkelin nyrjäyttäneen Jaakobin lonkan (I Moos. 32:25). Kerrotaan myös enkelten aterioineen Aabrahamin kanssa sekä vierailleen Lootin luona (I Moos. 19).

Joten ajatus Luciferin ja Eevan välisestä intensiivisestä vuorovaikutuksesta ei ole mitenkään vieras raamatullisille kertomuksille. Raamatullisesti ja teologisesti ei ole mahdotonta hyväksyä eikä ristiriitaista ajatella, että Eeva ja Lucifer suorittivat aviorikoksen henkisesti — mutta silti hyvin konkreettisesti ja todellisessa — mielessä.

Heidän näin syntyneen ykseytensä pohjalta Eeva sai arkkienkeliltä tiettyjä elementtejä. Yksi näistä oli tieto ja kasvava ymmärrys siitä, että Aadamin eikä suinkaan Luciferin, olisi pitänyt olla hänen puolisonsa. Eeva ymmärsi myös, että Adam, joka oli yhä viaton ja kasvamassa kypsyiteensä, oli hänen ainoa tiensä takaisin Jumalan yhteyteen. Itse asiassa, jos Adam olisi kasvanut aikuisuuteensa Jumalan yhteydessä, hän olisi voinut pelastaa Eevan. Hän olisi voinut olla Eevan Messias. Sen sijaan myös hän menetti uskonsa Jumalan käskyä kohtaan ja antautui seksuaaliseen suhteeseen Eevan kanssa. Vaikka Jumala olikin luonut heidät toisilleen puolisoiksi, heillä ei vielä ollut Jumalan siunausta suhteelleen. Tämä oli fyysinen lankeemus.

Lankeemuksen seuraukset

Jumala oli sanonut: ”... sinä päivänä jolloin sinä siitä syöt pitää sinun kuolemalla kuoleman.” Lankeemuksen ensimmäinen seuraus oli siis kuolema. ’Jumalan Periaatteiden’ mukaan kysymys on henkisestä kuolemasta. Aadamin ja Eevan olisi pitänyt hengessään yhdistyä Jumalan kanssa ja tämä olisi ollut heidän elämänsä lähde. Sen sijaan he yhdistyivät Luciferin kanssa, josta tuli lankeemuksen Saatana. Siten he katkaisivat suhteensa Jumalaan ja kuolivat henkisesti.

Lankeemuksen toinen seuraus oli Saatanan hallinta. Alunperin Aadamin ja Eevan oli määrä keskittää elämänsä Jumalaan ja Luciferin oli määrä olla heidän palvelijansa. Lankeemuksen kautta Adam ja Eeva seurasivat kuitenkin Saatanaa eikä Jumalaa. Sitä, mitä he perivät Saatanalta, väärältä isältään, kutsutaan 'Jumalan Periaatteissa' langenneeksi luonteeksi. Lankeemuksen kulku johti neljään langenneeseen piirteeseen.

Ensimmäinen langenneen luonteen piirre on epäonnistuminen Jumalan näkökannan omaksumisessa. Esimerkiksi, jos Lucifer olisi omaksunut Jumalan näkökannan ja vanhempien asenteen, hän olisi huolehtinut Eevasta sen sijaan että olisi pitänyt häntä kaipauksensa kohteena. Lucifer olisi rakastanut Adamia ja Eevaa samalla tavalla kuin Jumala heitä rakasti. Sen sijaan Lucifer ei pystynyt voittamaan henkilökohtaista kaunaansa, vaan toimi omista itsekkäistä motiiveistaan käsin.

Langenneen luonteen toinen piirre on oman aseman jättäminen. Luciferin olisi pitänyt suojella ja palvella Adamia ja Eevaa, mutta hän jätti tuon aseman. Kolmas langenneen luonteen piirre on hallinnan kääntäminen. Sen sijaan että olisi palvellut Adamia ja Eevaa Lucifer alkoi hallita heitä. Neljäs langenneen luonteen piirre on pahuuden lisääminen. Luciferin ja Eevan yhdistyttyä Eeva lisäsi syntiä suhteessa Aadamiin ja siten kaikille Aadamin ja Eevan jälkeläisille. 'Jumalan Periaatteiden' mukaan Saatana, tämän maailman jumala kuten häntä Uudessa Testamentissa kutsutaan, on esimerkki näistä langenneen luonteen piirteistä ja hän pyrkii laajentamaan hallintaansa.

Aadamin ja Eevan jälkeläisenä ihminen havaitsee olevansa Jumalan ja Saatanan välissä. Tietyssä mielessä Saatana on anastanut alkuperäisten vanhempien aseman, joten ihminen on syntynyt Saatanan perheeseen. Ihminen ei kuitenkaan ole täysin erossa Jumalasta ja hänellä on yhä alkuperäinen mielensä. Jumala on hänet luonut ja tässä mielessä hän on yhä Jumalan lapsi.

Ihminen syntyy kuitenkin tilanteeseen, jossa hän voi olla suhteessa Saatanaan. Hän kasvaa perheessä, yhteiskunnassa ja maailmassa, jossa kaikilla on ristiriitainen mieli, kaikki ovat kahden herran alaisuudessa. Ihminen ei ole jatkuvassa suhteessa Jumalaan. Sen sijaan hän viettää merkittävän osan elämästään ja ajastaan keskittyen itsekkäisiin kaipauksiin ja asioihin, jotka vahvistavat Saatanan hallintaa. Hetken hän suuntautuu Jumalaan ja seuraavassa hetkessä taas Saatanaan.

Ihmisellä on jossain määrin vapaa tahto: hän voi vielä valita kääntyäkö Saatanan tai Jumalan puoleen. Mutta pelkästään se ei riitä pelastamaan häntä. Ihminen ei voi pelastaa itseään, koska lankeemus väärästi henkisen ja fyysisen suhteen eikä vapaa tahto enää takaa vapaata toimintaa. Ihminen voi tahtoa jotain hyvää, mutta se ei merkitse, että hän voi tehdä sen. Vähemmän täydelliset motiivit ohjaavat hänen toimintaansa. Hän voi kuitenkin yhä kääntyä Jumalan puoleen ja Jumala kannustaa häntä jatkuvasti tekemään niin.

'Jumalan Periaatteiden' mukaan Jumala loi maailman iloa varten - Hän loi Aadamin ja Eevan kokeakseen vanhemmuuden ilon. Kun Adam ja Eeva kääntyivät taivaallista Isäänsä vastaan, Hänen on täytynyt olla murheen murtama. Historian kuluessa Jumala on kuitenkin pyrkinyt johtamaan kaitselmustaan niin, että ihminen voisi palata alkuperäiseen asemaansa Jumalan lapseksi ja palauttaa siten ilon luomakuntaan ja täyttää luomisen tarkoituksen.

Messiaan lähetystehtävä

'Jumalan Periaatteiden' mukaan Jumalan alkuperäisen ihanteen oli määrä ilmetä Aadamin ja Eevan välityksellä. Heidän oli määrä kasvaa täydellisyyteensä Jumalan rakkauden alaisuudessa ja sitten perustaa Jumalan ihannetta kuvastava perhe. He olisivat luoneet Jumalan tahdon mukaisen rakkaussuhteen, jonka hedelmät olisivat ilmenneet heidän lapsissaan. Tämän ensimmäisen Jumalaan suuntautuneen perheen jälkeläisten kautta olisi syntynyt ihanteellinen yhteiskunta, kansa ja maailma. Jumalan valtakunta olisi vallinnut maan päällä ihmiskunnan historian alusta lähtien ja ihmiskunta olisi yhdistynyt Jumalan alaisuudessa eläväksi yhdeksi perheeksi.

Jumalan alkuperäinen tahto ei kuitenkaan toteutunut. Hän oli antanut ihmiselle osan vastuuta, jotta tämä voisi ilmaista ainutlaatuista arvoaan siinä suhteessa, että haluaa vapaasti, omasta halustaan elää Jumalan tahdon mukaisesti.

Ensimmäisten ihmisten epäusko Jumalan Sanaa kohtaan merkitsi sitä, että heidän jumalasuhteensa ei kehittynyt kypsyyteensä. Tästä

johtuen heidän jälkeläisensä eivät ole pystyneet ilmaisemaan Jumalan täydellistä luonnetta. Ihmisen maailma on pikemminkin ollut hyvyyden ja pahuuden sekoitusta ja sen seurauksena on syntynyt taistelun historia.

'Jumalan Periaatteiden' näkökulmasta pelastus on ennalleenkorjausta - nämä sanat ovat synonyymeja. Koska Jumala ei voinut estää lankeemusta puuttumatta ihmisen omaan vastuuseen, Hän alkoi työskennellä lankeemuksen jälkeen ihmiskunnan pelastuksen hyväksi. Ihmiskunnan historia on prosessia, jonka kautta Jumala ja ihminen yhdessä voivat luoda perustan tulevalle Messiaalle. Ihmiskunnan alkuperäinen synti voidaan poistaa Messiaan kautta. Täydellistymisen malli voidaan luoda kaikilla tasoilla Kristuksen kautta, niin että ihmiskunta voidaan oksastaa Jumalan linjaan ja se voi täyttää luomisen alkuperäisen tarkoituksen.

Jeesuksen elämän tarkoitus

Jeesus Nasaretilainen syntyi tätä tehtävää varten kaksi tuhatta vuotta sitten. Jeesuksen tulemisen tarkoituksena oli siis toteuttaa Jumalan ihanteen mukainen alkuperäinen maailma, jota voisimme kutsua maanpäälliseksi Jumalan valtakunnaksi, taivaan valtakunnaksi. Siksi Jeesuksen ensimmäiset sanat olivat:

”... taivasten valtakunta on tullut lähelle.” (Matt. 4:17)

Jeesus tuli maailmaan toisen Aadamın asemassa. Paavali toteaa tämän puhuessaan Jeesuksesta Aadamina (I Kor. 15:45). Hän sanoo myös: ”Sillä yksi on Jumala, yksi välimies Jumalan ja ihmisten välillä, ihminen Kristus Jeesus...” (I Tim. 2:5) Jeesus tuli täydellisenä ihmisenä. Hän oli Jumalan Poika. Ollessaan maan päällä hän toivoi, että ihmiset olisivat uskoneet häneen - uskoneet hänen sanoihinsa ja itse asiassa eläneet ja toimineet käytännössä sen mukaisesti, mitä hän puhui. Jos Jeesuksen aikana elänyt ihminen olisi yhdistynyt hänen kanssaan, hän olisi tullut yhdeksi välittäjän kanssa, joka oli täydellisesti yhtä Jumalan kanssa. Yhdistymällä Jeesuksen kanssa tällainen henkilö olisi löytänyt ratkaisun perisyntin ongelmaan ja hän olisi saanut voiman saavuttaa täydellisyytensä, luomisen alkuperäisen tarkoituksen. Tästä syystä Jeesus opetti, että ihmisen tulisi olla taivaallisen Isän tavoin täydellinen (Matt. 5:48). Jeesus ilmaisi selvästi, että näin tapahtuisi, jos ihminen ottaisi hänet vastaan tienä, totuutena ja elämänä.

Jeesuksen kautta fyysinen elämämme olisi voitu korjata täydellisesti ennalleen. ’Jumalan Periaatteissa’ tätä kutsutaan täydelliseksi pelastukseksi; se on ruumiin samoin kuin hengenkin pelastus. Jeesus tuli alun perin juuri tätä tarkoitusta varten. Tällä perustalla olisi toteutunut Jumalan tahdon mukaisten perheiden ennalleenkorjaaminen ja lopulta ihanteellisen yhteiskunnan ja maailman, Jumalan valtakunnan syntyminen.

’Jumalan Periaatteiden’ mukaan täyden pelastuksen kokenut ihminen on identtinen sellaisen ihmisen kanssa, joka ei ole koskaan langennut. Jeesuksen uskollisimmatkin seuraajat ovat

kuitenkin taistelleet omien langenneiden ominaisuuksiensa kanssa. Paavali, joka rakasti Jeesusta syvästi, tunsi silti olevansa erossa Jumalasta. Hän tunsi, että vaikka oli hengessään kokenutkin vapahduksen, hänen ruumiinsa oli yhä Saatanan hallinnassa (I Joh. 1:10).

Paavalin kaltainen kristitty tunnusti odottavansa vielä täydellistä pelastusta. Hän sanoo: ”... vaan myös me, joilla on Hengen esikoislahja, mekin huokaamme sisimmässämme, odottaen lapseksi-ottamista, meidän ruumiimme lunastusta.” (Room. 8:23) Raamattu opettaa rukoilemaan lakkaamatta ja tiedämme, että kristittyinä lapsemme tarvitsevat yhä pelastusta.

Jeesus tuli saattamaan loppuun Jumalan luomistyön ja sen tarkoituksen, miksi Jumala oli alunperin luonut maailman. Jeesus kuitenkin torjuttiin eikä häntä seurattu Messiaana. Se, että häntä ei tunnistettu Jumalan Pojaksi kaksi tuhatta vuotta sitten, on itse asiassa ihmiskunnan suurin tragedia.

Minkä todisteiden voidaan katsoa tukevan tällaista tulkintaa? Ensiksikin voidaan tarkastella Jeesuksen opetuslasten sanoja. Esimerkiksi Stefanus sanoi: ”Te niskurit ja ympärileikkaamattomat sydämeltä ja korvilta, aina te vastustatte Pyhää Henkeä — niin kuin teidän isänne, niin tekin. Ketä profeetoista eivät teidän isänne vainonneet? He tappoivat ne, jotka ennustivat sen Vanhurskaan tulemista, jonka kavaltajaksi ja murhaajiksi te nyt olette tulleet.” (Apt. 7:51-52) Stefanus ilmaisee selvästi petoksen, jopa murhan olemassaolon.

Jumala oli kasvattanut Jaakobin jälkeläisiä tehdäkseen heistä valmistetun kansakunnan vastaanottamaan Messiaan, toivottamaan hänet tervetulleeksi pelastajanaan. Tähän pohjautuen Israelissa vallitsi suuri odotus: ihmiset rukoilivat Messiaan tulemusta. Miksi Jumala olisi työskennellyt kahden tuhannen vuoden ajan valmistellakseen tätä kansaa, jos heidän piti vain hyljätä ja torjua Messias? Jeesukselta kysyttiin suoraan: ”Mitä meidän pitää tekemän, että me Jumalan tekoja tekisimme?” Jeesus vastasi heille: ”Se on Jumalan teko, että te uskotte häneen, jonka Jumala on lähettänyt.” (Joh. 6:28-29)

Jeesus ilmaisi selvästi Jumalan tahtovan, että ihmiset uskoisivat häneen. Tässä voidaan suorittaa vertaus lankeemukseen.

Lankeemushan tapahtui epäuskon seurauksena ja tottelemattomuudesta Jumalan Sanaa kohtaan, joten entiselleen korjaus saattaa tapahtua vain uskomalla Jumalaan eli Hänen Poikaansa ja Hänen Sanaansa.

Myös muut seikat todistavat, ettei Jeesus tullut kuolemaan. Ennen vangitsemistaan Jeesus rukoili Getsemanessa: ”Isäni, jos mahdollista on, niin menköön minulta pois tämä malja; ei kuitenkaan niin kuin minä tahdon, vaan niin kuin sinä.” (Matt. 26:39) Erään yleisen tulkinnan mukaan Jeesus rukoili heikkoudesta, pelätessään fyysisen elämänsä menettämistä. Tällaisen väitteen voidaan kuitenkin katsoa olevan loukkaavan häntä kohtaan. Jopa Jumalan Poikaa vähäisemmät ihmiset ovat olleet valmiita kuolemaan oikeaksi tuntemansa asian puolesta. Miten paljon suuremmassa määrin Jumalan Poika olisi ollut

halukas uhraamaan elämänsä, jos se olisi ollut Jumalan ensisijainen tahto.

Jeesus esitti rukouksensa kolme kertaa, sillä hän halusi jatkaa lähetystehtäväänsä maan päällä. Hän tiesi, että jos hänen olisi kuljettava ristin tie, tämä pidentäisi Jumalan kaitselmusta toiseen tulemukseen asti. Jeesus ymmärsi, että jos hänet ristiinnaulittaisiin, Jumala itse kärsisi suuresti, sillä Hänen olisi kestettävä edelleen ihmisen eroa Hänestä, kunnes Kristus tulisi toistamiseen. Jeesus rukoili rakkaudesta Jumalaa ja ihmiskuntaa kohtaan. Voimme siis nähdä, ettei Jeesuksen ristinkuolema ollut Jumalan alkuperäinen suunnitelma, mutta siinä toteutui Jumalan toissijainen tahto, joka mahdollisti henkisen pelastuksen kaikille Jeesukseen uskoville.

Jeesus ja Johannes Kastaja

Miksi sitten Jeesus päätyi kuolemaan, jos se ei ollut Jumalan alkuperäisen tahdon mukaista? 'Jumalan Periaatteiden' mukaan Jumala ei ollut valmistanut ainoastaan Israelin kansaa, vaan tiettyjä avainhenkilöitä sen keskuudessa. Niinpä Jeesuksen äidille, Marialle, oli annettu ilmestys, että hänen kohdustaan syntyisi odotettu vapahtaja. Kolmelle tietäjälle, paimenille ja monille muille annettiin tieto siitä, että Messiaan tulemus oli tapahtunut, että hän oli heidän keskellään. Myös Sakariaan perheessä tapahtui monia tärkeitä ja poikkeuksellisia ilmiöitä.

Sakarias oli eräs aikansa uskonnollisista johtohahmoista. Hänen vaimonsa Elisabeth oli jo iäkäs, mutta synnytti silti pojan ja

ilmestyksen mukaan hän tuli kulkemaan Eliaan voimassa ja hengessä (Luuk. 1:17). Monet ihmiset seurasivat Sakariaan ja Elisabethin pojan kehitystä. Vartuttuaan nuorukaiseksi Johannes jätti kotinsa ja meni erämaahan. Eläen siellä askeettisesti, rukoillen ja paastoten hän pyrki valmentautumaan tärkeimpään kaitselmukselliseen tehtäväänsä eli olemaan Kristuksen edelläkävijänä. Lopulta Johannes alkoi saarnata kaikkialla Israelissa puhuen ihmisille, että heidän oli muutettava sydämensä ja kaduttava, jotta puhdistautuisivat sisäisesti niin, että voisivat tunnistaa Messiaan. Hän julisti: ”Minä kastan teidät vedellä, mutta on tuleva minua väkevämpi, jonka kengänpaulaakaan minä en ole kelvollinen päästämään: hän kastaa teidät Pyhällä Hengellä ja tulella.” (Luuk. 3:16)

Raamatun mukaan Johannes tunsi syvää liikutusta kohdatessaan Jeesuksen Jordanvirralla: ”Minun tarvitsee saada sinulta kaste, ja sinä tulet minun tyköni!” Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: ”Sallinut; sillä näin meidän sopii täyttää kaikki vanhurskaus.” (Matt. 3:14-15) Kun Jeesus nousi vedestä Johannes näki näyssä Jumalan tulevan kyyhkysen hahmossa Jeesuksen pään päälle. Hän kuuli äänen taivaista sanovan: ”Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt”. (Matt. 3:17) Tässä tilanteessa Johannes itse asiassa julisti, että Jeesus oli Jumalan Poika. Hän sanoi: ”... tämä on Jumalan Poika.” (Joh. 1:34)

Historiallisesti puhuen tämän tapahtuman merkitys on suuri. Se merkitsee, että eräs Israelin tärkeimmistä profeetoista, henkilö, jota israelilaiset pitivät niin suuressa arvossa, että keskusteltiin

jopa siitä ,voisiko Johannes itse olla Messias, julisti Jeesus Nasaretilaisen olevan Jumalan Poika.

Tarkasteltaessa tämän jälkeisiä tapahtumia nähdään, ettei Uudessa Testamentissa mainita kertaakaan, että Johannes Kastaja olisi suoranaisesti työskennellyt Jeesuksen kanssa.

Kerran Johanneksen opetuslapset kysyivät häneltä: ”Rabbi, se, joka oli sinun kanssasi Jordanin tuolla puolella ja josta sinä olet todistanut, katso, hän kastaa, ja kaikki menevät hänen tykönsä.” (Joh. 3:26) Kysyjät viittasivat luonnollisesti Jeesukseen ja Johannes vastasi heille: ”Hänen tulee kasvaa, mutta minun vähetä.” (Joh. 3:30) Yleisesti tämän on katsottu ilmaisevan Johanneksen nöyryyttä, mutta jos hän tunsi syvää yhteyttä Jeesuksen elämään ja tehtävään Messiaana, miksi hän katsoi , että hänen tulisi vähetä ja Jeesuksen kasvaa? Eikö Johannes olisi voinut tuntea oman lähetystehtävänsä ja asemansa, jonka oli määrä johtaa ihmisiä Kristuksen yhteyteen ja valmistaa tälle tietä, myös kasvavan?

Johanneksen mieltä vaivasi ilmeisesti kysymys siitä, oliko Jeesus todella Messias vai ei. Kun Johannes vangittiin hänen kuningas Herodeksen perheen moraalisuutta kohtaan osoittamansa syytöksien tähden, hän lähetti joitakin opetuslapsiaan kysymään Jeesukselta: ”Oletko sinä se tuleva, vai pitääkö meidän toista odottaman?” (Matt. 11:3) Tässä tilanteessa Jeesus ei edes antanut suoraa vastausta Johannekselle. Hän sanoi opetuslapsille: ”Menkää ja kertokaa Johannekselle, mitä kuulette ja näette: sokeat saavat näkönsä ja rannat kävelevät, pitaliset puhdistuvat ja kuurot kuulevat ja kuolleet herätetään ja köyhille julistetaan

evankeliumia. Ja autuas on se, joka ei loukkaannu minuun.” (Matt. 11:4-6) Sitten hän kääntyi ihmisten puoleen ja sanoi: ”Totisesti minä sanon teille: ei ole vaimoista syntyneitten joukosta nousnut suurempaa kuin Johannes Kastaja; mutta vähäisin taivasten valtakunnassa on suurempi kuin hän.” (Matt. 11:11)

Miksi Johannes Kastaja ei voinut uskoa Jeesukseen? Ensiksikin Johannes oli Vanhan Testamentin kasvatti ja monien aikansa pappien ja uskonnollisten johtajien tavoin hänkin on ehkä ollut taipuvainen uskomaan kirjaimellisesti Vanhan Testamentin Kristuksen tulemusta kuvaavia ennustuksia. Esimerkiksi Daniel (7:13) kuvaa Kristuksen tulevan pilvissä taivaalta ja niinpä oli hyvin yleistä, että uskonnolliset johtajat uskoivat Messiaan ilmestyvän yliluonnollisella tavalla suoraan taivaalta. Toiseksi, Johannes oli sukua Jeesukselle - he olivat serkuksia - mutta Johannes odotti tuntevansa Messiasta kohtaan niin suurta kunnioitusta ja kenties pelkoakin, ettei tuntisi itseänsä arvolliseksi koskettamaan edes tämän kengän pauloja. Kolmanneksi, ilman läheistä ja henkilökohtaista suhdetta Jeesukseen Johanneksen samoin kuin monien muidenkin oli ehkä mahdotonta ymmärtää Jeesuksen sanoja ja tekoja. Jeesushan sanoi olevansa lain täyttymys ja lisäksi: ”Jos joku tulee minun tyköni eikä vihaa isäänsä ja äitiänsä ja vaimoaan ja lapsiaan ja veljiään ja sisariaan, vieläpä omaa elämänsäkin, hän ei voi olla minun opetuslapseni.” (Luuk. 14:26)

Olipa tilanne mikä tahansa, Johannes ei liittynyt Jeesuksen seuraajiin. Hänellä oli kuitenkin suuri vaikutusvalta Israelin kansan keskuudessa ja oli tietty historiallinen kysymys, joka liittyi

Johannekseen ja siihen, miten ihmiset saattoivat tunnistaa Jeesuksen Messiaaksi.

Johannes Kastaja ja Eliaan tulemus

Profeetta Malakian mukaan Jumala lähettäisi ennen Kristusta profeetta Eliaan uudelleen ihmisten keskuuteen. Nämä profetiat tulkittiin kirjaimellisesti ja tietyssä mielessä Eliaan paluuta odotettiin jopa enemmän kuin itse Kristuksen tulemusta. Vanhan Testamentin kertomuksen mukaan Elia oli noussut tulivaunuissa taivaaseen ja monet odottivat hänen palaavan ja ilmestyvän samalla tavalla. Hänen jälkeensä tulisi Messias , kuten Daniel oli kuvannut (7:13).

Saadakseen seuraajia Jeesus lähetti opetuslapsensa julistamaan Jumalan valtakunnan alkamisesta. Ja minne tahansa Jeesuksen opetuslapset menivät, ihmiset kysyivät profeetta Eliaasta. Jeesuksen opetuslapset eivät tunteneet kirjoituksia eivätkä todellakaan tieneet, miten suhtautua tuollaiseen kysymykseen. He kysyivät Jeesukselta: ”Miksi sitten kirjanoppineet sanovat, että Eliaan pitää tulla ensin?” Jeesus vastasi: ”Elias tosin tulee ja asettaa kaikki kohdalleen. Mutta minä sanon teille, että Elias on jo tullut. Mutta he eivät tunteneet häntä, vaan tekivät hänelle mitä tahtoivat... Silloin opetuslapset ymmärsivät hänen puhuneen heille Johannes Kastajasta.” (Matt. 17:10-13)

Jeesus sanoi Eliaan paluun toteutuneen Johannes Kastajassa. Opetuslapset hyväksyivät tämän selityksen, sillä he uskoivat

Jeesukseen, mutta tuon ajan uskonnollisten auktoriteettien on täytynyt suhtautua siihen suurella epäilyksellä, sillä he olivat aikaisemmin jo kysyneet Johannes Kastajalta: ”Kuka sinä olet?” Ja hän tunnusti eikä kieltänyt; ja hän tunnusti: ”Minä en ole Kristus”. Ja he kysyivät häneltä: ”Mikä sitten? Oletko sinä Elias?” Hän sanoi: ”En ole”. ”Se profeettako olet?” Hän vastasi: ”En”. (Joh. 1:19-21).

Johannes Kastaja siis kielsi olevansa Elias samalla kun Jeesus sanoi hänen olevan. Ketä ihmiset uskoisivat? Heidän oli valittava Johannes Kastajan ja Jeesus Nasaretilaisen välillä. Johanneksella oli huomattava perhetausta. Häntä kunnioitettiin jopa niin, että ajateltiin hänen olevan Messias. Jeesus taas oli kouluttamaton puusepän poika, jonka sanat näyttivät sotivan Vanhan Testamentin opetuksia vastaan ja joka väitti olevansa Vanhan Testamentin täyttymys. Jeesus sanoi myös olevansa Jumalan kuva ja yhtä Jumalan kanssa.

Tämän seurauksena ja kun Johannes oli mestattu ja Jeesus jäi käytännöllisesti katsoen yksin työskentelemään, hänen oli löydettävä seuraajansa sellaisten ihmisten joukosta, jotka eivät olleet erityisemmin valmisteltuja. Ehkä ihmisten silmissä näytti siltä, että hän yritti saavuttaa jotain itselleen sen sijaan, että olisi todella pyrkinyt täyttämään heidän messiaanisen odotuksensa.

Jeesuksen tuoma pelastus

Jeesus kohtasi voimakasta vastustusta. Oli hetkiä , jolloin ihmiset olivat valmiita kivittämään hänet (Joh. 8:59 ja 10:31). Tämä merkitsee sellaisten olosuhteiden syntymistä, että valittu kansa oli itse asiassa kääntymässä pois Jumalan kaitselmuksesta.

Lopulta Saatana saattoi vaatia Jumalalta Israelin valittua kansaa itselleen, sillä sehän oli torjunut Jumalan Pojan ja siten ilmaissut halunsa seurata 'väärää isäänsä'. Jos näin olisi tapahtunut, Jumalan kaitselmus olisi tuhoutunut täysin. Tässä tilanteessa Jeesus kuitenkin seurasi Jumalan toissijaista kaitselmusta ja sen sijaan, että olisi yrittänyt saavuttaa kansan tukea luodakseen maanpäällisen taivaan valtakunnan, hän päätti uhrata itsensä ihmisten puolesta ja siten lunastaa heidät Saatanan hallinnasta. Näin Saatana ei saanut heistä pysyvää hallintaa, kuten heidän epäuskonsa olisi oikeuttanut.

Jeesuksen ristinkuoleman ja ylösnousemuksen kautta Jumala saattoi tarjota ihmiskunnalle henkisen pelastuksen mahdollisuuden. Uskomalla Jeesukseen ja seuraamalla häntä ihminen voi Pyhän Hengen voimasta kokea henkisen uudestisyntymän ja vapautua henkisesti Saatanan syytöksistä. Hän ei ole kuitenkaan vapaa elämään fyysisessä taivaan valtakunnassa , vaan on Paavalin tavoin alistettu odottamaan lopullista ruumiin lunastusta.

Messiasta koskevat ennustukset

Usein esitetään Vanhan Testamentin nimenomaan todistavan, että Jeesus tuli kuolemaan. Esimerkiksi Jesaja (53) osoittaa Kristuksen tulevan kärsimään. Psalmeissa jopa ilmaistaan ristiinnaulitsemisen mahdollisuus. Jos kuitenkin tarkastelemme Vanhaa Testamenttia kokonaisuutena, se ei ensisijaisesti kerro kärsivästä Kristuksesta, vaan kunnian herrasta, joka tunnistetaan, otetaan vastaan ja korotetaan. ”Sillä lapsi on meille syntynyt, poika on meille annettu, jonka hartioilla on herraus, ja hänen nimensä on: Ihmeellinen neuvonantaja, Väkevä Jumala, Iankaikkinen isä, Rauhanruhtinas. Herraus on oleva suuri ja rauha loppumaton Daavidin valtaistuimella ja hänen valtakunnallansa; se perustetaan ja vahvistetaan tuomiolla ja vanhurskaudella nyt ja iankaikkisesti.” (Jes. 9:5-6) Myös Uudessa Testamentissa sanotaan: ”Hän on oleva suuri, ja hänet pitää kutsuttaman Korkeimman Pojaksi, ja Herra Jumala antaa hänelle Daavidin, hänen isänsä valtaistuimen, ja hän on oleva Jaakobin huoneen kuningas iankaikkisesti, ja hänen valtakunnallansa ei pidä loppua oleman.” (Luuk. 1:32-33)

’Jumalan Periaatteiden’ mukaan nämä molemmat ennustukset viittaavat Kristuksen ensimmäiseen tulemukseen, kuten Jeesus ilmaisi Matteuksen evankeliumissa: ”Sillä kaikki profeetat ja laki ovat ennustaneet Johannekseen asti.” (Matt. 11:13) Vanhassa Testamentissa esitetään kahdenlaisia ennustuksia Messiaan kohtalosta siksi, että Jumala profetoi kahdesta eri vaihtoehdosta, jotka saattaisivat tapahtua riippuen siitä uskoivatko ihmiset Jeesukseen Jumalan Poikana vai eivät.

Kysymys on samanlaisesta valintatilanteesta, jonka ihminen oli kohdannut lankeemuksen aikana. Jumala ei koskaan halunnut

lankeemuksen tapahtuvan, mutta Aatamilla ja Eevalla oli mahdollisuus langeta, koska heille oli annettu vapaa tahto. Jumala oli kieltänyt heitä syömästä hedelmästä, mutta he söivät, mikä oli mahdollista heidän oman vastuunsa perusteella.

Jumala oli valmistellut ihmiskunnan pelastusta ja Hän lähetti Messiaan. Jumala lähettää Messiaan pelastaakseen ihmiskunnan, mutta se hyväksytäänkö Messias vai torjutaanko hänet, uskotaanko häneen vai ei, riippuu ihmisen omasta vapaasta tahdosta ja hänen omasta vastuustaan. Jos Jeesus olisi hyväksytty, Israelin kansalla olisi ollut kunnia tunnistaa ensimmäisenä kansakuntana Jumalan Poika ja taivaan valtakunta olisi toteutettu maan päälle tuohon aikaan. Mutta koska näin ei tapahtunut, profetiat kärsivästä Kristuksesta toteutuivat, mikä merkitsee sitä, että maanpäällinen taivaan valtakunta ei toteutunut ja Kristuksen toinen tulemus tuli välttämättömäksi.

Ylönousemus

Ylönousemus tarkoittaa siirtymistä kuolemasta elämään. 'Jumalan Periaatteiden' mukaan kysymyksessä ei ole kirjaimellinen fyysinen ylönousemus, jossa edesmenneiden uskovien haudatut ja maatuneet ruumiit palautettaisiin alkuperäiseen lihalliseen tai jossain määrin sitä muistuttavaan tilaan. Näinhän Raamatun maininnat (esim. I Tess. 4:16, Matt. 27:52) ylönousemuksesta on myös tulkittu. Ylönousemus on ymmärrettävä Jumalan toteutumattoman luomistarkoituksen ja lankeemuksen seurausten taustaa vasten.

Jumalan ihanne on, että ihminen on Hänen luonteensa täydellinen ruumiillistuma. Ihminen luotiin kykeneväksi heijastamaan Jumalan rakkautta, totuutta ja hyvyyttä. Ihmisen oli määrä elää Jumalan rakkauden hallinnassa. Jumala on elämän lähde. Olennaisin osa Hänessä on rakkaus ja se on henkisen elämän lähde. Jumalan suunnitelmien mukaisessa maailmassa kaikki ihmiset olisivat kokeneet keskinäisen ykseyden oman jumalasuhteensa kautta.

Lankeemuksen seurauksena Jumala ja ihminen joutuivat eroon toisistaan. Perien arkkienkelin langenneen luonteen ihmiset liittyivät Saatanaan. Näin ihmisestä tuli sekä hyvän että pahan sekoitus. Ihmisessä on kaipaus hyvyyteen, koska hän yhä omistaa Jumalan antaman alkuperäisen luonnon, mutta ilmaistessaan Jumalan tahdon vastaisia ominaisuuksia hän edustaa Saatanaa ja toteuttaa hänen tahtoaan. Ollen erossa Jumalan rakkaudesta ihminen on henkisesti kuollut.

Raamatun mukaan Jumala oli varoittanut Aadamia ja Eeva siitä, että hyvän- ja pahantiedon puun hedelmän syönnin seurauksena olisi kuolema. 'Jumalan Periaatteiden', mukaan ennalleenkorjaus, tai pelastuksen prosessi, on siirtymistä henkisen kuoleman tilasta henkiseen elämään. Ihmiselle siirtyminen Saatanan hallinnasta Jumalan alkuperäiseen hallintaan merkitsee hänen ylösnousemustaan.

Matteuksen evankeliumissa kerrotaan, miten Jeesus vastasi eräälle opetuslapselleen, joka pyysi päästä ensin hautaamaan isänsä: ”Seuraa sinä minua ja anna kuolleiden haudata kuolleensa.” (Matt. 8:21-22) Jeesuksella oli selvästi kaksi käsitystä kuolemasta. Opetuslapsen isä oli fyysisesti kuollut ja fyysisesti elävät ihmiset aikoivat haudata hänet. He olivat kuitenkin erossa Jumalasta ja siten henkisesti kuolleita. Johanneksen evankeliumissa Jeesus sanoi: ”Minä olen ylösnousemus ja elämä; joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut.” (Joh. 11:25)

Jeesus sanoi myös: ”... joka kuulee minun sanani ja uskoo häneen, joka on minut lähettänyt, sillä on iankaikkinen elämä, eikä hän joudu tuomittavaksi, vaan on siirtynyt kuolemasta elämään.” (Joh. 5:24) Tämän mukaan ylösnousemus alkaa siitä, että ihminen kuulee Jeesuksen sanat ja uskoo Jumalaan. Raamatussa sanotaan vielä: ”Sillä niin kuin kaikki kuolevat Adamissa, niin myös kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa.” (I Kor. 15:22) Aadamin lankeemuksen jälkeen kaikki hänen jälkeläisensä ovat olleet yhdistyneitä samaan saatanalliseen sukulinjaan ja siten kuolleita. Ylösnousemuksen kokeminen merkitsee yhdistymistä Jumalan sukulinjaan Kristuksen kautta.

Näin ymmärrettynä ylösnousemuksen ei voi odottaa aiheuttavan suuria ulkoisia muutoksia. Vaikka Adam ja Eeva olivatkin lankeemuksen jälkeen erilaisia siinä mielessä, että olivat henkisesti kuolleita, heissä ei näkynyt mitään fyysistä muutosta. Siten ei ole mitään ulkoista eroa sellaisten henkilöiden välillä, joista toinen on kokenut uudestisyntymän ja toinen ei.

Matteuksen evankeliumi näyttää kuitenkin tukevan käsitystä fyysisestä ylösnousemuksesta (Matt. 27:52-53). Siellä sanotaan: ”... ja haudat aukenivat, ja monta nukkuneiden pyhien ruumista nousi ylös. Ja he lähtivät haudoistaan ja tulivat hänen ylösnousemisensa jälkeen pyhään kaupunkiin ja ilmestyivät monelle.” Jos tämä olisi tapahtunut kirjaimellisesti, ensimmäisiä kristittyjä ei olisi koskaan vainottu. Vaikka juutalaiset olivatkin olleet epäuskoisia ja olivat ristiin- naulinneet Jeesuksen, he olivat tehneet niin, koska uskoivat että Jeesus ei ollut Messias. Jos he kuitenkin olisivat nähneet profeettojen nousevan haudoistaan ja kuulleet heidän todistavan Jeesuksen messiaanisuudesta, he olisivat varmasti uskoneet Jeesukseen. Silloin he eivät olisi voineet vainota Jeesuksen seuraajia.

Koska ylösnousemus ei merkitse fyysisten ruumiiden herättämistä, fyysiset ruumiit eivät myöskään nousseet haudoistaan eivätkä tulleet eläviksi. Jumalan armon ansiosta menneiden uskovien henki oli kasvanut lähemmäs täydellisyyttä, lähemmäs Jumalaa. Pyhän Hengen inspiroimina opetuslapset saivat kokea ja tietää näiden henki-ihmisten kehittymisestä — ylösnousemuksesta.

’Jumalan Periaatteiden’ mukaan ylösnousemus on uudelleenluomisen prosessia. Ihmisen oli alun perin määrä saavuttaa henkensä täydellisyys Jumalan periaatteiden mukaisesti. Uudelleenluomisessa on myös periaatteensa.

Ensiksikin lankeemuksen oleellisin syy oli ihmisen epäusko ja tottelemattomuus Jumalan Sanaa kohtaan. Siksi Jumala toteuttaa ylösnousemuksen prosessia antamalla ihmiselle totuuden, Sanansa

ja edellyttää, että ihminen toteuttaa sitä omassa elämässään. Tässä ihminen voi täyttää oman vastuunsa ilmaisemalla tahtonsa seurata Jumalaa ja elämällä Jumalan tahdon mukaisesti.

Toiseksi, Jumala loi ihmisen hengen kasvamaan ja tulemaan täydelliseksi fyysisen elämän kautta. Tästä periaatteesta johtuen ihmisen hengen ylösnousemus toteutuu maanpäällisen elämän aikana. Jumalan ylösnousemuksen kaitselmuksella on jatkuvaa prosessia, joka kohdistuu maan päällä oleviin ihmisiin. Juuri heidän luokseen Jumala on lähettänyt profeetat julistamaan totuutta ja saarnaamaan parannusta.

Kolmanneksi, historiaa tarkastellen voidaan nähdä, että Jumala on paljastanut itsestään ja Sanastaan ihmiskunnalle aina niin paljon kuin ihmiskunta on pystynyt ottamaan vastaan. Siten ylösnousemuksen määrä ja mahdollisuus on ollut erilainen aina eri aikakausina. Jeesuksen tuoman vapahduksen pohjalta tänä aikana elävillä on suurempi mahdollisuus kokea Jumalan ylösnousemuksen armoa kuin ennen Jeesusta, Vanhan Testamentin aikana eläneillä ihmisillä.

'Jumalan Periaatteiden' mukaan Jumalan tahto on, että koko ihmiskunta täyttää luomisen tarkoituksen ja elää lopulta ikuisessa taivaanvaltakunnassa. Siten menneiden sukupolvien eli kaikkien niiden ihmisten, jotka ovat kuolleet ja siirtyneet henkimaailmaan saavuttamatta persoonallista täydellisyyttään tai täydellistä jumalasuhdetta, on myös koettava ylösnousemus.

Henkimaailmassa olevien ihmisten kehitys on riippuvainen maan päällä elävien ihmisten ylösnousemuksesta.

Jumalan tahto toteutuu Kristuksen toisen tulemuksen kautta samojen ylösnousemuksen periaatteiden pohjalta, joiden mukaisesti Hän on johtanut kaitselmusta aivan historian alusta lähtien. Jumala toimii omien, pysyvien lainalaisuuksiensa mukaisesti. Niitä tutkimalla voidaan ymmärtää, miten Jumalan kaipausta taivaan valtakunnan luomiseksi koko ihmiskunnalle toteutuu.

Toinen tulemus

Raamatun mukaan Kristuksen toisesta tuleuksesta ei tiedä kukaan, ei poika, eivät enkelit, ainoastaan Isä (Matt. 24:36). Raamatussa sanotaan myös hänen tulevan varkaan tavoin yöllä ja tämän perusteella on ajateltu, että on mahdotonta tietää ennalta toisen tulemuksen ajankohtaa.

Toisaalta Aamoksen mukaan Jumala kertoo aina edeltäkäs in toimistaan (Aamos 3:7). Vaikka Kristuksen paluun ajankohdasta ei ole tarkkaa tietoa, se ei tarkoita sitä, etteikö Jumala antaisi ihmisille profetioita tai ilmestyksiä. Apostolien tekojen mukaan Jumala vuodattaa viimeisinä päivinä henkensä kaiken lihan ylle (Apt. 2:17). Lopun aikojen piirteisiin liitetään evankeliumin vieminen kaikkeen maailmaan, puhutaan viimeisistä koettelemuksista, viimeisistä taisteluista. Myös yhdistymisteologian historian tulkinnan perusteella voidaan ajatella, että elämme nyt viimeisiä päiviä, Kristuksen paluun aikoja.

Miten Kristuksen paluu tapahtuu?

Toisen tulemuksen tapaa pohdittaessa Raamatussa kuvattu Eliaan toinen tulemus antaa käsityksen siitä, miten Kristuksen paluu tapahtuu.

Jumala oli luvannut lähettää Eliaan takaisin maan päälle ennen Messiaan tulemusta (Mal. 4:5). Koska Eliaan kerrottiin aikanaan nousseen taivaaseen, hänen odotettiin palaavankin sieltä. Jeesus kuitenkin julisti selvästi, että maan päällä syntynyt Johannes Kastaja oli Elias (Matt. 11:14, 17:13). Eliaan Johanneksen kautta tapahtunut paluu ei kuitenkaan merkitse sitä, että Elias itse olisi syntynyt uudestaan Johannes Kastajana. Elias oli henkimaailmassa ja sieltä käsin hän auttoi maan päällä elävää Johannes Kastajaa, joka oli hänen työnsä jatkaja (Luuk. 1:17). Vaikka lähetystehtävä oli sama, kyseessä oli kuitenkin kaksi eri henkilöä.

'Jumalan Periaatteiden' mukaan Kristuksen paluu tulee tapahtumaan Eliaan paluun osoittaman esimerkin tavoin. Palaavalla Messiaalla on siis sama lähetystehtävä kuin Jeesuksella. Kysymyksessä on kuitenkin toinen henkilö (Joh. 14:16-17, 16:12, Ilm. 19:12, 2:17).

Jo Messiaan ensimmäisen tulemuksen suhteen valitulla kansalla oli ristiriitaisia odotuksia. Vanhassa Testamentissa on kahdenlaisia ennustuksia: Danielissa ennustettiin Kristuksen tulevan pilvissä, kun taas Miika ennusti Messiaan syntyvän Betlehemissä (Dan. 7:13, Miika 5:2). Israelin kansan keskuudessa vallitsi suuri odotus,

joka ilmeni pääasiassa Danielin kuvaaman Messiaan tulemuksen odotuksena.

Joskus väitetään Danielin ennustuksen kuvaavan toisen tulemuksen tapahtumia. Jeesus itse kuitenkin totesi Vanhan Testamentin aikakauden ja profetioiden päätyneen Johannekseen (Matt. 11:13). Tilanne oli sellainen, ettei kukaan edes kuvitellut Kristuksen toista tulemusta tapahtuvaksi ennen kuin Jeesus itse lähetystehtävänsä loppuvaiheessa sanoi Kristuksen tulevan uudestaan. Tästä johtuen kukaan israelilainen ei Jeesuksen aikana ole voinut ajatella Danielin ennustuksen koskevan Kristuksen toista tulemusta. He ajattelivat sen koskevan Messiaan tulemusta ja toimivat tämän uskonsa mukaisesti. Toisin sanoen he odottivat Messiaan tulevan yhden ja ainoan kerran pilvissä.

On syytä kysyä, miksi Jumala on antanut ihmisille ilmestyksiä, joiden mukaan Messias ilmestyy taivaan pilvissä ihmeen tavoin, kun nuo ilmestykset ovat omiaan aiheuttamaan vääriä odotuksia. Jeesus sanoi: ”Ei ole kukaan noussut ylös taivaaseen, paitsi hän, joka taivaasta tuli alas, Ihmisen Poika, joka on taivaassa.” (Joh. 3:13) Jeesuksen syntyperästä ja paikasta ei kuitenkaan ole epäilyksiä, joten Jeesus ei varmastikaan tarkoittanut sanojaan kirjaimellisiksi.

Sanaa 'taivas' käytetään Raamatussa usein. Sitä käytetään toistuvasti kuvaamaan suurta arvoa, pyhyyttä tai hyvyyttä. Jeesuksen voidaan siis tulkita tarkoittavan, että hän syntyi toteuttamaan Jumalan pelastuksen kaitselmusta. Jos sana 'taivas' ymmärretään näin, silloin myös Jeesuksen tuloa taivaasta

kuvannut profetia ei suinkaan ole väärä tai virheellinen. On vain väärin tulkita se kirjaimellisesti.

Samalla tavoin Johannes Kastaja, joka oli syntynyt Sakariaan perheeseen Jumalan erityisen suunnitelman mukaisesti, ei ollut syntynyt vain tästä maailmasta, vaan hänellä oli merkittävä lähetystehtävä (Luuk. 1:15-17, 76). Syntymisen tavasta riippumatta Jumala oli sen suoranainen aiheuttaja ja siten Johannes 'oli tullut taivaasta' edustaen Eliasta ja jakaen Eliaan lähetystehtävän.

Uudessa Testamentissa ennustetaan Kristuksen palaavan tuomarina, kunniassa, pilvien päällä taivaasta, mutta on myös ennustuksia, joiden mukaan hän tulee samoin kuin ensimmäiselläkin kerralla eli aivan päinvastoin kuin , mitä ensin mainitut profetiat antavat ymmärtää.

Ennakoiden toiseen tulemukseen liittyviä vaikeuksia Jeesus sanoi: ”... niin on Ihmisen Poika päivänänsä oleva. Mutta sitä ennen pitää hänen kärsimän paljon ja joutuman tämän sukupolven hyljittäväksi.” (Luuk. 17:24-25) Jos Kristus tulisi kunniassa ja kirkkaudessa, arkkienkelin pasuunan soidessa, kuka uskaltaisi kieltää hänet tai vainota häntä? Jos hän ei kuitenkaan tule kirjaimellisesti pilvien päällä, vaan syntyy lihallisena ihmisenä samoin kuin ensimmäisessäkin tulemuksessaan, silloin on ilmeistä, miksi Jeesus sanoi hänen joutuvan ensin kärsimään paljon ennen kuin hänet tunnettaisiin.

Jos Kristuksen on määrä tulla maan päälle lihallisena ihmisenä, mikä sitten on ennustetun pilvissä tulemisen merkitys? Pilvet ovat höyrystynyttä vettä. Olipa vesi miten likaista tahansa, se puhdistuu haihtuessaan pilveksi ilmaan. Ilmestyskirjan mukaan vesi symbolisoi langennutta tai syntistä ihmiskuntaa (Ilm. 17:15). Siten pilvien voidaan katsoa tarkoittavan ylönousseita tai uudestisyntyneitä ihmisiä. Kristuksen paluu tapahtuu siis Jumalan valmistamien uskovien joukossa.

Ilmestyskirjassa luvataan: ”Ja hän synnytti poikalapsen, joka on kaitseva kaikkia pakanakansoja rautaisella valtikalla...” (Ilm. 12:5) Luukkaan evankeliumissa Jeesus sanoi: ”Minä sanon teille: hän toimittaa heille oikeuden pian. Kuitenkin, kun Ihmisen Poika tulee, löytäneekö hän uskoa maan päältä?” (Luuk. 18:8)

Tietenkään kaikilla uskovilla ei ole täydellistä uskoa, mutta on olemassa ihmisiä, jotka hyvin kuuliaisesti seuraavat Jeesusta. Miksi siis Jeesus ilmaisi epäilyksensä uskon suhteen? Edelleen, kuka ei tunnista kirjaimellisesti pilvien päällä ilmestyvää Kristusta? Varmasti jopa ei-uskovat tunnistaisivat hänet ja uskoisivat häneen. ’Jumalan Periaatteet’ tulkitsee Jeesuksen ilmaiseman epäilyksen tarkoittavan sitä, että Kristuksen paluu tapahtuu tavalla, jota ihmisten on vaikea tunnistaa.

Kun Jeesus tuli kaksi tuhatta vuotta sitten, ihmisten keskuudessa vallitsi — tavallaan — suuri usko. Juutalaiset seurasivat tarkoin Vanhan Testamentin määräyksiä ja ohjeita ja ennen kaikkea he odottivat Messiasta. Tässä mielessä heidän uskonsa oli suuri, mutta he eivät uskoneet että Jeesus oli Jumalan lähettämä Messias. Tällöin Jeesus ei voinut löytää uskoa maan päältä ja Jeesus

ennakoi samankaltaisen tilanteen saattavan toistua toisen tulemuksen aikana.

Miksi Kristuksen on synnyttävä ihmiseksi?

Jumala halusi Aadamin ja Eevan täyttävän Jumalan ihanteen, kolme siunausta fyysisen elämänsä aikana. Toisin sanoen, heidän oli määrä täydellistää itsensä ihanteellisina yksilöinä, tulla todellisiksi vanhemmiksi, jotka olisivat ihanteellisen perheen alkuperä sekä luoda taivaan valtakunta maan päälle. Jumalan edustajina heidän oli määrä hallita luomakuntaa rakkaudella. Koska he kuitenkin lankesivat, he eivät voineet tulla Jumalan Sanan ruumiillistumiksi, vaan he loivat pahuuden maailman.

Toisena Aadamina tulleen Jeesuksen (I Kor. 15:45) oli määrä muuttaa maailma luomisen ihanteen mukaiseksi (Matt. 4:17). Koska Jumalan kolme siunausta ovat vieläpä Jeesuksen ristinkuoleman ja ylösnousemuksen jälkeenkin jääneet täyttymättä, Messiaan, kolmannen Aadamin on tultava täyttämään Jumalan luomakunnan tarkoitus.

Messiaan on synnyttävä maan päälle fyysisenä ihmisenä, sillä hänen on oltava ihanteellisen, Jumalan tahdon mukaisen ihmisen esikuva - ihmisen, joka on saavuttanut persoonallisen täydellisyytensä ja siten täyttänyt ensimmäisen siunauksen. Hän voi täyttää tämän vastuun ainoastaan lihallisena ihmisenä. Hänen on myös perustettava Jumalan kaipaama ihanteellinen perhe ja

siten tultava todelliseksi vanhemmiksi ja täytettävä Jumalan toinen siunaus.

Hänen tehtävänä on kylvää Jumalan sydän ja rakkaus ihmisten sydämiin ja ohjata ihmiset täyttämään kolme siunausta.

Kristus on täydellinen ihminen ja hän hallitsee sekä henkistä että fyysistä maailmaa täydellisellä rakkaudella täyttäen siten Jumalan kolmannen siunauksen. Ihmiset oksastetaan häneen (Room. 11:17) ja he tulevat yhdeksi hänen kanssaan seuraamalla häntä ja uskomalla häneen. Näin hekin tulevat saavuttamaan Jumalan kolme siunausta. Kaikesta tästä johtuen Kristuksen on synnyttävä maan päälle lihallisena ihmisenä aivan samoin kuin ensimmäisessäkin tulemuksessaan.

Uusi Israel

Israelin kansan vastuuna ei ollut vain Jeesuksen vastaanottaminen, vaan sen olisi pitänyt toteuttaa Jumalan tahto Jeesuksen ohjauksen mukaisesti taivaan valtakunnan luomiseksi maan päälle. Samoin kristikunnan lähetystehtävänä, sen lisäksi , että sen on luotava maailmanlaajuinen perusta toista tulemusta varten, on auttaa Kristusta täyttämään lähetystehtävänsä.

Kristuksen rakentama taivaan valtakunta ei ole teoreettista utopiaa. Taivaan valtakuntaa ei voida toteuttaa yliluonnollisten ihmeiden avulla, vaan ainoastaan siten, että ihminen täyttää oman

osansa vastuusta ratkaistakseen kaikki maailmaan liittyvät ongelmat realistisesti ja Jumalan ohjauksen mukaisesti.

Jumalan tahto on, että koko ihmiskunta pelastuu. Koska Jumalan luomakunnan ihanne ei toteudu täysin yksilöllisen luonteen täydellistymisen myötä, myöskään Jumalan pelastuksen kaitselmus ei pääty yksilön pelastamiseen. Sen vuoksi Kristus, joka toisessa tulemuksessa tulee täyttämään Jumalan ihanteen, ei ole sitoutunut mihinkään tiettyyn kristilliseen suuntaukseen, kirkkoon tai ryhmään, vaan hän tulee niiden kaikkien täyttymykseksi. Hänen tarkoituksenaan on luoda Jumalan alaisuudessa elävä yhtenäinen maailma.

Israel oli Jumalan valittu kansa kaksi tuhatta vuotta sitten ja sen oli määrä täyttää historiansa huipentuma ottamalla Messiaan vastaan. Näin ei kuitenkaan tapahtunut, vaan Messias torjuttiin ja lopulta ristiinnaulittiin. Israel ei hyväksynyt Jeesusta ja niin on syntynyt uusi 'Israel', henkinen kansakunta, jonka päätehtävänä on ollut Jeesuksen evankeliumin levittäminen ja toteuttaminen. 'Jumalan Periaatteiden' mukaan Kristus ei enää tule saman valitun kansan keskuuteen kuin kaksi tuhatta vuotta sitten, vaan uudelle, maailmanlaajuiselle kristilliselle perustalle.

Toisen tulemuksen Kristuksen on perittävä Jeesuksen luoma perusta - hän ja Jeesus ovat yhtä. Toiseksi hänen on pystyttävä selvittämään Jumalan tahto ja kaitselmus niin, että kaikki tähänastiset ristiriitaisuudet ja väärinkäsitykset voidaan oikaista. Hänen on jatkettava siitä mihin Jeesus jäi: ”Minulla on vielä paljon sanottavaa teille, mutta te ette voi nyt sitä kantaa... mutta

tulee aika, jolloin minä en puhu teille enää kuvauksilla, vaan avonaisesti julistan teille sanomaa Isästä.” (Joh. 16:12,25).

Yhteystiedot:

Julkaisija:

Perheiden Maailmanrauhanjärjestö ry

Pihlajatie 42-44 B 85

00270 Helsinki

www.um-fin.org